

Turczi István

Miniatúrák

A Csanádi-gyűjtemény elveszettnek hitt darabja

1/

Monokróm ég alatt szinte este.
Holt versenyben áll az óra.
A verandán fodor füst kering.
Nehéz tél vár az ittmaradókra.

2/

Kandallónál fűtőző asszonyok.
Az egyikük háttal, a pulyát óvja.
Kendője vézna vállára csúszott.
Még maradt egy utolsó sírnivalója.

3/

Odakint komisz, hideg eső dobol.
Szomorkodni van számos ok.
Bitang a kert; a termés megint oda.
Tetőnkön rég nem jártak mókusok.

4/

Kontúros némaság. Napdelelésig
a szél minden felhőt felgombolyít.
Az állatok hamar szerte szaladnak.
Tiszta időben ellátni Zámolyig.

5/

Hol egy fejsze, szól a falu bolondja,
nem látom az erdőt a legkisebb fától.
Várj még! És a déli nap ezüst villanását
kulacsára festi a bátor miniátor.

6/

Kofaasszonyok. A nyelvük prózavers.
Ha felcsattannak, még a holt is megéled.
Kedvességük esője veszélyes permet.
Csöndjük férfitöröknél keményebb.

7/

ElcsönDESÜL a szőlőhegy naphúnytakor.
Árnyak indulnak árnyak nyomán.
Menyét úr villan a présház mögött,
kis tokás gébics csetteg a galagonyán.

8/

Friss csalánt vág. Barmait itatja. Csűrbe
hord asztagot. Nem hagyhatja másra.
Bent négy pulya, embere még a határban.
Nagy mélyekből lett a jövő kiásva.

9/

Összegyűltek mind a templom előtt
a vasárnapi mise harangjára várva.
Megkapó a beléjük ivódott, akaratlan
mozdulatok békés egymásutánisága.

10/

Minden új kor eljön magától is.
De amíg köd szitál a hazai tájra,
és évszakok vonulnak mozdulatlan,
elég egy mutatóujj halk iróniája.

A papíremlő

Tamkó Sirató Károly elintézetlen ügye

Látjuk őt, amint úrhajóba száll.
Előtte tévéinterjúk sokasága várja.
Higgadtan beszél. Önmérsékletre int.
Figyelmeztet az Úr tízparancsolatára.

Régóta készül: *a kor élére vinni a
magyart* masszív gyermekkori vágya.
Hagyjátok hát, hogy ő beszéljen egyszer,
körvonalazódik az Álom anatómiája.

A barlangrajzok alfájától ikonok
aranyporos bétáján túl és tovább,
szonettek, kulcsregények gammájáig:
a fenséges céltalanság ideje lejárt.

Győzött a dimenzionizmus! Új erő,
mindent elsöprő *művészet-fauna*
tört életre, s csak rajtunk áll, eljut-e
nagyvárosokból a legkisebb faluba.

Az élet , mint halálos betegség már a múlté.
Az idő mérföldes csizmában lépdél.
Kiáltta ki a Jövőt, akinek elintézetlen
ügye van az emberiséggel.

Megkezdődött a visszazámlálás.
Hősünk már csak a zéró-jelre vár.
Tekintetét kamerák pásztázzák,
szkafanderén ez áll: Tengerecki Pál.